

Igaz világosság Te vagy...

Köszöntés: „Miután Jánost fogságba vetették, elment Jézus Galileába, és így hirdette az Isten evangéliumát: Beteljesedett az idő, és elközelített az Isten országa. Térjete meg, és higgyetek az evangéliumban (Mk 1,14-15)!” Ámen.

Gyülekező ének: 301. dicséret 1-4. versei: „Új világosság jelenék, ...”

Fennálló ének: 301. dicséret 5. verse: „Igaz az Isten Igéje, ...”

Fő ének: 304. dicséret 1-6. versei: „Kapuk, emelkedjete!”

Előfohász: „De fölragyog majd az igazság napja számotokra, akik nevemet féltete, és sugarai gyógyulást hoznak (Mal 3, 20).” Ámen.

Lekció: Ézsaiás próféta könyve 42. rész 1-12. versei: *„Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkimmel ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek. Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölő mécsest nem oltja ki, hűen hirdeti a törvényt. Nem alszik ki, és nem törik össze, míg a törvénynek érvényt nem szerez a földön; tanítására várnak a szigetek. Ezt mondja az Úristen, aki az eget teremtette és kiterítette, szilárdá tette a földet, és abból növényeket sarjast, leheletet ad a rajta lakó népnek, és lelket a rajta járóknak: Én, az Úr, elhívtalak az igazságért, én fogom a kezedet. Megőrizlek, és benned ajándékozom meg szövetségemmel népem, világossággal a nemzeteket. Nyisd meg a vakok szemeit, hozd ki a börtönből a foglyokat, a fogházból a sötétben ülőket! Én vagyok az Úr, ez a nevem, nem adom dicsőségemet másnak, sem dicséretemet a bálványoknak. A régebbiek már beteljesedtek, most újakat mondok. Még mielőtt kibontakoznak, tudatom veletek. Énekeljete az Úrnak új éneket, dicséretet a föld határáig, akik tengerre szálltok, és ami a tengert betölti, a szigetek és lakóik! Zengjen a puszták és városai, a falvak, amelyekben Kédár lakik! Ujjongjanak a kősziklákon lakók, a hegytetőkön is kiáltozzanak! Dicsőítsék az Urat, hirdessék dicséretét a szigetekeken! Az Úr kivonul, akár egy hős, átjárja a harci kedv, akár egy katonát, harsányan zengi a csatakiáltást, és diadalmaskodik ellenségein.”*

Előima: Drága Urunk, szerető Istenünk! Megköszönjük Neked, hogy Jézusban eljöttél közénk. E szürke idő közepette Hozzád érkezünk, hogy Te is megérkezhess hozzánk, letelepedj padjainkban mellénk és megvilágítsd világossággal mindazt, ami sötétség. Ma egyet kérünk Tőled, add nekünk kegyelmedet, távolítsd el és űzd ki mindazt a rosszat, ami elálmósít, elpihentet, álomba szenderedést biztosít, hogy valóban örüljünk az életnek, amit nekünk

ajándékozta. Jöjj, Megváltónk, Jézusunk, és eleveníts meg, mert megvalljuk, mi is fáradtak vagyunk lélekben és testben egyaránt. Hitünk és reményünk hamar elfogyatkozik, mert kiábrándultunk már mindenből, félelem és borzadás vett erőt rajtunk, hiszen mindenki körülöttünk csak magára gondol. Add, hogy védőpajzsként türelmed és feltámadásod ereje szálljon reánk Szentlelked által. Uralkodj ma ott, ahol szólsz, jöjj, jóságos Úr, hogy mindaz, ami megromlott meggyógyuljon, ami elhasználódott, újra forgalomba kerüljön, hogy a békétlenségre balzsam a Te nyugalmad legyen, amit megígértél Nekünk, Fiadban. Ébreszgesd hát lelkünket, Krisztusunk, hogy ne a zajongás, sürgés-forgás jellemezze életünket, szolgálatunkat, hanem építsünk közelségedre, amikor mindenki elhagy, és szavadra, amelyben ott van a felemelés és a biztatás örömhíre. Jöjj, szólj és személyesen szólíts meg, hogy megtisztuljunk, és élesedjék látásunk. Jövel, Urunk, Jézus. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 301. dicséret 6. verse: „Kérünk, Úr Isten tégedet...”

Textus: Apostolok Cselekedetei 20. rész 7-10. versei: *„Pál tanította őket, és mivel másnap már el akart utazni, a tanítást egészen éjjelig meghosszabbította. Sok lámpás volt abban a felső szobában, ahol együtt voltunk. Egy Eutikhosz nevű ifjú pedig, aki az ablakban ült, mély álomba merült, mivel Pál sokáig tanított, és az álmától elnehezülve leesett a harmadik emeletről, úgyhogy holtan szedték fel. Pál lement, ráborult, átölelte, és ezt mondta: Ne zajongjatok, mert a lelke benne van.”*

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Pál apostol, mint párbeszédet folytató tanító lép fel Troászban. Nem egyoldalúan prédikál, hanem meghallgat. Dialógusban tanít, kérdez, figyel, támogat. Úgy, mint a Heidelbergi Káté kérdés-feleletei: tanítás, de ugyanakkor oda-vissza ható beszélgetés. Ez az adventi idő egyik nagy kérdése: **Hogyan prédikál az életünk a másik felé?** Parancsot ad, utasít – vagy épp teret ad a véleménynek, a párbeszédnek, az együtt gondolkodásnak, a vitának és a véleménycserének? Minden egyházi év kezdetén új reménység érkezik velünk szembe. De a kérdés így hangzik: **Mire adom az időmet? Hogyan osztom be a napomat? Van, aki felvált, erősít és támogat? Hálás vagyok értük?** Advent az

újrakezdés tere: új időbeosztás, új fókusz, új figyelem, mégpedig **Isten világosságára.**

A troászi gyülekezet valóságába tekintünk bele. A hét első napja akkor még munkanap volt. A gyülekezet **fáradt, kimerült testvérekből** állt. Pál apostol hosszan tanít, de ez nem pusztán előadás, hanem **minőségi idő** elutazása előtt. Mi pedig sokszor ugyanígy érkezünk a vasárnapokra: fáradtan, betegséggel küszködve, elnehezült lélekkel, szétszórt gondolatokkal, elbóbiskolva, elkalandozva, energiátlanul. Olyanok vagyunk, mint akik csak nézik az ablakon át az életet, de nincs erőnk kilépni. Lukács – orvosként figyelmes megfigyelő – megjegyzi: **„sok lámpa volt a felső teremben.”** A mesterséges fény, a zsúfolt tér, a három emelet magassága mind jelzi: **van fény, de nincs levegő.** Elvakít a világ, de nem éltet. Pont így élünk sokszor: sok külső fény, kevés belső világosság.

A középpontba pedig a boldog fiatalember kerül, aki hallgatni akar, mégis lezuhan. Pál erőteljesen beszél, de Eutikhosz csendben, boldogan hallgat. Ő nem akar beleszólni. Néma tanuló. Vágyakozó lélek: **Ott lenni, ahol megtörik a kenyeret. Ott lenni, ahol az Ige szól.** De a fáradtság, a körülmények, a légszomj, a megtörtség erősebb nála. És leesik – szó szerint és lelki értelemben is: elalszik, elgyengül, kiesik a közösség ritmusából és a földre zuhan a harmadik emeletről. Mennyi „Eutikhosz” ül ma is köztünk: aki már túl fáradt, akinek már semmi nem szól elég hangosan, aki már nem érti, nem érzi, akinek elhomályosodik a látása, a hallása, aki belül már majdnem „lezuhant”, mert minden nap bezuhan az ágyba a nagy teljesítmények után. **De Krisztus jön, minden Eutikhoszért itt van, jelen van.** Advent erről szól, Ézsaiás próféta először ígéri az Úr érkezését. **Jön az Úr. Hatványozottan és közelebb van, mint gondolnánk.** Jön mindenkiért, aki úgy hiszi, boldog lehet Nélküle, mindenkiért, aki elcsigázott, mindenkiért, aki zuhan, mindenkiért, aki már-már halott lélekben, mindenkiért, aki úgy gondolja veszített. Jön, és **életre kelti azt, aki halott.** Ébreszt. Feltámaszt. Magához ölel. A szétmorzsolódás mélyéről a világosságra hív. Eutikhosz úgy gondolta, hogy él -

pedig valójában **éppen levegő után kapkodott**. Ahogy mi is sokszor. **Ebben az Igében ott van az adventi felhívás: ne legyenek túl nagy elvárásaink egymással szemben**. Advent nem a teljesítményről szól. Nem arról, hogy minden tökéletes legyen. Hanem arról, hogy **legyünk egymáshoz türelmesek, irgalmasak, de legfőképpen figyelmesek**. Krisztus nem lelketlen, amikor ránk néz. Ő a pogányok világossága. Ő valódi életünk szövetségese. Ő az, aki nem kiolt, hanem meggyújt. Ő az, aki nem kiabál, nem lármáz, sőt csak némán porba írja a bűnöket, háta mögé veti a terheket, a számunkra oly fontos dolgokat megoldja, mert az Ő szava és tette mégis élet.

Pál apostol pedig Troászban Krisztus mintájára szolgál. Nem zajong, hanem életet ad vissza. Pál nem csinál nagy zajt Eutikhosz halálánál. Nem szidja. Nem bírálja. Nem hibáztatja. Csak **lejön hozzá, fölé hajol, átöleli, és azt mondja: „Ne zajongjatok, mert benne van az élet.”** Minden ellenére, még él. Ez az evangélium lényege. Ez advent titka. Ez az egyház szolgálata. **Legyünk egymás mécsesei.** A vasárnapi közösség után álljunk meg és álljunk ki egymásért: ne oktatta, ne kiigazítva, ne kioltva, hanem **érdeklődve, rákérdezve, meghallgatva**, mint akik pislákoló mécseseket nem eloltani, hanem **meggyújtani** akarnak. Mert velünk élnek olyanok, akik épp csak pislákolnak. Ne legyünk gátjaik. Legyünk segítők. Krisztus nem kiolt, hanem világossá tesz világossága által. Valljuk meg ma Előtte: „Igaz világosság Te vagy!” (RÉ 500. dicséret) Krisztus nem lármázik. Apostola nem zajong. Az Ő világossága csendben érkezik, de képes életet adni annak, aki éppen zuhanóban van, munka nélkül, kilátástalan helyzetben, minden nélkül. **Advent arra hív, hogy csillapodjon a zaj a szívünkben, és Krisztus világossága legyen az, ami átjárja, felemeli, megújítja életünket, és rajtunk keresztül másokét is.** Új egyházi év. Új reménység. Új feladatok. Új szolgálatok. Új lehetőségek, épp ezért Krisztusra nézve szólj a testvérnek: Nyugalom, csigavér. **Egymás segítése, a közösség az advent szíve.** Ha Jézusra nézünk, akkor egymást is más szemmel látjuk: nem versenytársnak, hanem testvérnek, nem ellenségnek,

hanem Isten szeretetére vágyó embernek, nem terhünknek, hanem küldetésünknek tekintjük a gyülekezetet. **Az ünnepsorozatot úgy kezdjük, hogy nem csak várjuk Jézust, hanem szolgáljuk is őt egymásban. Isten fénye ugyanis meggyógyít.** Megvilágítja eltévedt gondolatainkat. Reményt ad a csüggedőknek. Irgalmasságot nyújt a megtörteknek. **Isten fénye továbbadható.** Az a fény, amelyet kapunk, nem marad meg bennünk. **Isten úgy akar beragyogni mások életébe, hogy először bennünk gyújt fényt.** Az Ő világossága nem csak ránk ragyog, hanem rajtunk keresztül is. **A tekintet iránya adott: „Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és bevégezőjére (Zsid 12,2).”** Advent kulcsmozzanata: **Nem önmagunkra, nem a körülményeinkre, hanem Jézusra nézünk.** Ő kezdte el bennünk a hitet. Ő az, aki be is tudja fejezni. Ha Őrá nézünk, minden élethelyzet új értelmet kap: a reménytelenség reménnyé, a várakozás bizonyossággá, a fény világossággá válik. Isten világossága Jézus Krisztusban, drága testvérem úzzön el minden sötétséget, Krisztus békéje érintse meg az eltévedt életeket, és mi mindannyian a remény hordozóivá váljunk. **Így indulhat a közös ünnepsorozatunk: Jézusra nézve, egymást erősítve, Isten világosságában járva.** Áldott adventi úton levést kívánok szeretetben és szeretettel. Ámen.

Utóima: „Isten ugyanis, aki ezt mondta: „Sötétségből világosság ragyogjon fel”, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán (IIKor 4,6).”

„Uram, utánad sóvárog a lelkem! [...] Tartsd meg életemet, ments meg, ne szégyenüljek meg, mert hozzád menekültem! Feddhetetlen becsület őrizzen engem, mert benned reménykedem. Szabadítsd ki, ó, Isten, Izráelt minden nyomorúságából (Zsolt 25,1b. 20-22)!”

„Most bocsátod el, Uram, szolgálodat beszéded szerint békességgel, mert meglátta szemem üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak és dicsőségül népednek, Izráelnek (Lk 2,29-32).”

„Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba, ... (Zsolt 43,3).”

„Jézus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága (Jn 8,12).”

„Én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Hála legyen Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által (Róm 7,24-25a)!”

„...a Krisztusnak szenvednie kell, és mint aki elsőnek támad fel a halottak közül, világosságot fog hirdetni népének és a pogányoknak (ApCsel 26,23).”

„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek a házban. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat (Mt 5,14-16).”

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Ingyen kaptátok, ingyen adjátok (Mt 10,8c)!”

Áldás: „Amit eltervezel, sikerülni fog, világosság ragyogja be utadat (Jób 22,28).”
Ámen.

Záró ének: 24. zsoltár 4-5. versei: „Ti szent kapuk, kinyíljatok...”

Füle Lajos: **Ádventidő**

Ádventidő... mind boldog, aki vár,
hát még ki a csodára rátalál,
s van csillaga: AZ EGYSZÜLÖTT FIÚ!
- Szívéig ér az evangélium.

Füle Lajos: **Ajándék**

Ajándék érkezett, fogadd,
fény harmatozza arcodat,
csillag derítse lelkedet:
Valaki eljött, mert szeret!